

N. J. Larsen: Den ærede Justitsminister som i Gaar frem med en Betragtning angaaende Folkethingets Stilling til de provisoriske Love, som vi ganske vist have hørt før, men som man, naar vi her i Thinget høre det fra Ministeriets Side, ikke kan lade passere uimodfagt, ligesom det heller ikke synes mig, at man kan forlade Justitsministeriets Budget uden at have undersøgt den provisoriske Lovgivningsvirksomhed den Behandling, som den har Krav paa.

Den ærede Minister yttrede — jeg tror, jeg citerer temmelig ordret — i Anledning af Forslaget under Nr. 41 angaaende de provisoriske Assessorer i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, at det nu ved Højesteretsdommen af 15de Oktober 1886 var slaaet fast, at de foreløbige Love fremdeles vare gyldig bestaaende, og at det derfor var en Pligt for Bevillingsmyndigheden, for Folkethinget at hde de Bevillinger, som de foreløbige Love kræve for fremdeles at kunne opretholdes. Jeg tror, jeg citerer den ærede Minister korrekt, naar jeg gengiver hans Ræsonnement saaledes. Jeg siger, at vi have hørt denne Betragtning før. Vi kjende den fra den allerunderdanigste Forestilling i Anledning af Opløsningen; vi have hørt den fra den ærede Kultusministers Vælgermøder og ligeledes fra den ærede Krigsministers Vælgermøder, og vi have jo hørt den fra de mange di-minores i den ministerielle Agitations Tjeneste, ligesom vi have faaet den i den maatte kræfteste Form fra en Skribent, der staaer især Justitsministeriet meget nær, nemlig Generalkorrespondenten til de privilegerede Stiftstidender i Provindsjerne. Jeg skal tillade mig at oplæse et Par Ytringer af en saadan Korrespondance, fordi jeg tror, at den giver et meget prægnant Udtryk for den Opfattelse, som er blevet gjort gjældende fra Ministeriets Side angaaende Folkethingets formentlige Stilling overfor de provisoriske Love. Det hedder saaledes i en Korrespondance, som jeg blandt Andet har set i Viborg Stiftstidende for 11te Januar 1887, men som forresten ogsaa staaer at læse i alle de andre ministerielle Stiftstidender: „Det, der kan og maa forlanges af Folkethinget, er, at det vil høre sig for Højesteretsdommen af 15de Oktober 1886“, der jo gaar ud paa, „at de provisoriske Love endnu ere gjældende Love, og saa længe dette er Tilfældet, maa de dermed forbundne Udgifter selvfølgelig ligesaa fuldt bevilges som de, der flyde af andre Love. Det er et revolutionært Skridt, naar Folkethinget vil nægte dette“. Det er jo rene Ord for Pengene, og Slutningen er jo den, at Folkethinget ikke staaer frit

overfor disse forlangte Bevillinger, overfor de provisoriske Assessorer, overfor Gendærmerne og overfor de ekstraordinære Polititudgifter. Naar man hører denne Betragtning om Folkethingets bundne Stilling fremkomme, om jeg saa maa sige, fra Lægmand paa Ministeriets Side, saa kan det ikke forundre i saa høi Grad, for det er jo Noget, man kan sige i sit Hjertes Enfoldighed. Heller ikke undrer det mig saa meget, naar den ærede Krigsminister og andre af hans Kolleger komme med en lignende Betragtning; for det er jo ikke de nævnte Ministres Metier at spekulere særlig over Retspørgsmaal. Jeg forlanger ikke af dem, at de skulle have dannet sig en selvstændig Mening om det her omhandlede Retspørgsmaal; de tage deres Mening fra deres juridiske Kollega og give den ud, som de have modtaget den. Men naar Justitsministeren kommer med en saadan Betragtning — naar han tror, det er tilstrækkeligt at motivere sit Forlangende om Bevillinger til disse provisoriske Foranstaltninger, at han paaberører sig den nævnte Højesteretsdom, saa forundrer det mig noget mere. Der er en tilhyneladende Stringents i Ministeriets Ræsonnement: Højesteretsdommen har erklæret de foreløbige Love for gyldig bestaaende; deraf følger saa, at Bevillingsmyndigheden skal hde de fornødne Midler til at opretholde disse Love. Dette Ræsonnement kan se ud, som om det var stringent; det kan se ud, som om den ærede Minister virkelig her, saaledes som jeg har hørt sige fra hans Meningsfællers Side, mødte i et juridisk Pantser, hvori han var uangribelig. Men jeg tror dog alligevel at det er et Pantser, som ikke er stærkere end Keiserens bekjendte nye Klæder, saa at det slet ikke kan holde Stand lige overfor Angreb. Jeg tror, at hele dette Ræsonnement, hvorpaa denne Betragtning om vor Pligt til at hde de begjærede Bevillinger hviler, er bygget paa en Slutningsrække, hvoraf hvert Led er uholdbart, og i Virkeligheden skjuler en Række logiske og juridiske Tilnærmelser.

Højesteretsdommen af 15de Oktober 1886 anerkjender jeg for mit Vedkommende fuldt ud, og jeg er vis paa, at ethvert Medlem af dette Thing gjør det Samme. Men vi kunne ikke anerkjende den længere, end den selv rækker. Det er de Slutninger, den ærede Justitsminister drager af denne Dom, som vi paastaa ere fuldstændig uhjemlede. Jeg skal nu tillade mig i Korthed at begrunde dette, idet jeg dog strax skal bemærke, at jeg forvarer mig imod, at dette Spørgsmaal om vor Bevillingsfrihed skal afgjøres i Kraft af en formel juridisk Udvikling. Det Spørgsmaal, om vi endnu have Lovgivningsmagt